

PARAULA DE VIDA

Març 2024

«Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm» (S/51,12).

La frase de l'Escriptura que se'ns proposa en aquest temps quaresmal està treta del salm 51, on trobem, en el verset 12, la commovedora i humil invocació: "Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm". Aquest salm és conegut amb el nom de *Miserere*. En aquest text, l'esguard de l'autor sagrat comença explorant els amagatalls de l'ànima humana per copsar-hi les fibres més profundes, les de la nostra total insuficiència davant de Déu i, alhora, les del desig insaciable de plena comunió amb Aquell del qual prové tota gràcia i misericòrdia.

«Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm».

El salm s'inspira en un episodi ben conegut de la vida del rei David. Cridat per Déu a tenir cura del poble d'Israel i a conduir-lo pels camins de l'obediència a l'Aliança, David traeix greument la missió encomanada. Després d'haver comès adulteri amb Betsabé, provoca a més a més la mort del marit, Urias l'hitita, oficial del seu exèrcit. El profeta Natan li posa al descobert el mal comès i l'ajuda a reconèixer-ne la culpa. És el moment de la confessió del propi pecat i de la reconciliació amb Déu.

«Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm».

El salmista fa dir al rei unes súpliques ben punyents, que expressen el seu penediment profund i la plena confiança en el perdó diví: "esborreu", "renteu-me", "purifiqueu-me". En el verset que proposem aquest mes, utilitza el verb "creeu" per indicar que Déu és l'únic que ens pot alliberar completament de la fragilitat humana. És la consciència que només Ell pot fer-nos criatures noves amb un "cor ben pur", tornant-nos a omplir amb el seu Esperit vivificador, donant-nos la veritable joia i transformant radicalment la nostra relació amb Déu, així com també amb els altres éssers vivents, la natura i el cosmos, fent renéixer en nosaltres "un esperit ferm".

«Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm».

Com posar en pràctica aquesta *Paraula de Vida*? El primer pas és el de reconèixer-nos pecadors i necessitats del perdó de Déu, amb una actitud de confiança il·limitada envers Ell.

Podria passar que els nostres reiterats errors ens descoratgessin i ens fessin tancar en nosaltres mateixos. En aquest cas, cal deixar mig oberta, almenys una mica, la porta del nostre cor. Chiara Lubich escriu als inicis dels anys quaranta a una persona que se sentia incapaç d'anar més enllà de les pròpies misèries: "Cal treure's del cap qualsevol altre pensament i creure's de debò que Jesús se sent especialment atret cap a nosaltres quan, humilment i confiadament, li encomanem amorosament els nostres pecats. Nosaltres, per nosaltres mateixos, ben poca cosa podem fer o tenir. Ell, en Ell mateix i pel que fa a nosaltres, té una

qualitat única: la Misericòrdia. La nostra ànima es pot unir veritablement a Ell si li oferim com a do, com a únic do, no pas les nostres virtuts sinó els nostres pecats! [...] Si Jesús ha vingut a la terra i s'ha fet home, si hi ha res que desitgi realment, [...] és actuar com a Salvador. Fer de Metge! No desitja res més”¹.

«Déu meu, creu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm».

Després, una vegada alliberats i perdonats, i tenint present l'ajut dels germans –perquè la força dels cristians ve de la comunitat–, comencem a estimar concretament el proïsme, sigui qui sigui. “El que se'ns demana és un amor recíproc, de servei, de comprensió, de participació en els dolors, els afanys i les alegries dels germans; un amor que tot ho excusa, tot ho creu i espera, específicament cristià”².

Tal com ens diu el papa Francesc: “El perdó de Déu [...] és el signe més gran de la seva misericòrdia. Un do que cada pecador perdonat és cridat a compartir amb tots els germans i germanes que troba. Tots els qui el Senyor ens ha posat a prop: els familiars, els amics, els col·legues, els companys de fe. Tots estan, com ho estem nosaltres, necessitats de la misericòrdia de Déu. És bonic ser perdonat, però també tu, si vols ser perdonat, has de saber perdonar. Perdona! [...] I així seràs testimoni del seu perdó, que purifica el cor i transforma la vida”³.

Augusto Parody i l'equip de la Paraula de Vida

¹ C. Lubich, *El primer amor. Cartas de los inicios (1943–1949)*, Ciudad Nueva, Madrid 2011, pp. 122–123.

² C. Lubich, *Paraula de Vida*, maig 2002, a *Ciutat Nova* 5–6/2002.

³ Papa Francesc, *Audiència general del 30 de març* 2016.